

Проза

Кладько Дарія,
здобувач вищої освіти ступеня бакалавра спеціальності «Право» 109 навчальної групи навчально-наукового інституту № 1

ДО І ПІСЛЯ

Розділ 1. Палітра кольорів

– Синку, збирайся скоріше, у нас не так багато часу залишилося! – із сусідньої кімнати кричала жінка. У її голосі відчувалося хвилювання, неусвідомлення того, що відбувається. Вона думала, що це сон, але дуже-дуже помилялася.

– Тато нас зачекався вже, Остапе! – додала вона.

Маленький хлопчик дуже швидко та необачно клав усе необхідне у валізу. Нещодавно святкував свій 7-ий день народження. Для нього було честю, що мати наказала самостійно зібрати свої речі.

– Я ж дорослий, вірно? Вірно. Малюки самі валізи не збирають. – Прошепотів Остап.

Список речей був підготовлений заздалегідь мамою. Кімната виглядала так, ніби в ній пройшов ураган. Усе було розкидано. Валіза ледве закривалася.

– Як я міг забути! – Подумав про себе «дорослий хлопчик». Він підвівся, перескочив через гору розкиданого одягу та опинився біля шафи. Обережно відчинив дверцята та дістав помаранчеву з чорними смужками сорочку. На ній був напис, великими літерами. Спину прикрашали прізвище та номерний знак. Це була єдина річ, яку він поклав у валізу з обачністю, щоб та не зіпсувалася. Остап одягнув курточку, а шапку кинув у кишеню.

– Синку, я розумію, ти думаєш, що я дуже зайнята речами, але бачу, що ти не вдягнув шапку! – ще з більшим хвилюванням говорила мати.

– Добре-добре, зрозумів... – опутивши голову промовив Остап. Потім чкурнув за двері, і заскочив у машину до батька.

Мати стояла нерухомо. Різні думки були в її голові. Сильно стиснувши в руках три квитки, поглянула у вікно...

– Я не вірю, – прошепотіла жінка. Ті нещасні папірці в долоні багато чого значили для неї. Дуже багато. Вони немов були символом того незрозумілого майбутнього. Сльози пішли самі по собі.

– Я сильна... – жінка взяла валізу, на якій присутні дві стрічки. Одна синя, інша – жовта. Були поєднані у косу. Вона ніжно провела рукою по ним. Витерла краплі, що стікали по обличчю. Не хотіла, щоб син побачив. Вийшла з кімнати, потім із будинку. Руки трусилися, коли вона замикала помешкання.

– Мамо, та давай уже ти! – Тепер чекали Остап із татом. Хлопець був дуже схожий на батька. Мав таке ж хвилясте темне волосся та карі очі. Очі, які ще бачать своє майбутнє світлим. Життя не встигло познуватися над ним. Маленькі долоньки обіймали татові кремезні руки, які багато чого пройшли.

– Катю, чому так довго? – Із цікавістю запитав Максим (як можна зрозуміти, це її чоловік).

– Ми з Остапом тебе зачекалися, поїхали вже, – додав він.

Батько натиснув на газ, машина рушила. Хлопчик сидів біля матері, хоча дуже хотів на «доросле» передне сидіння. Не можна. Та й мати не хотіла туди сідати.

* * *

Остап увесь час не відривав очей від віконця. Дивився на проїжджаючі повз машини, людей... Усі були заклопотані, запізнювалися кудись. Бентежне життя йшло, проминало так швидко, як краєвиди за кордонами машини. Кожен із яких мав свою історію. Ту, яку не можна зітерти. Вона там назавжди. Але не люди. Одні помирають, інші – приходять. Так працює світ. У деяких моментах він був

справедливим наставником, в інших – ні. Було багато негативних періодів. Про які ми завжди пам'ятатимемо. Свого ворога треба знати в обличчя.

Аж раптом машина опинилася на великому мосту. Нічого звичайного, на перший погляд. Хоча, ні. Остап звернув увагу на те, про що ніхто не міг би навіть і подумати. Дивився довго маленький хлопчик. Потім, подумавши, задав питання своїм батькам:

– Коли я ходив до садочку, нам говорили, що у світі існує велика кількість кольорів. І червоний, і зелений, і помаранчевий... Чому цей міст пофарбований саме в синьо-жовтий?

Серце матері стиснулося. Невже син уже такий дорослий?

– Послухай, серденько, кольорів є багато. Ти правий, але жодна палітра не передасть свободу так, як синьо-жовта. Кожен пофарбований стовпець давався дуже важко... – почала довгу історію мати.

– Чому важко? Я цілий міст за день би розмалював! – похвалився Остап.

– Синку, ні, кожен стовпець, наші захисники обороняли протягом довгих місяців... Жоден метр землі не збиралися віддавати оркам.

– Це ті орки, що з мого улюбленого мультфільму?

– Ні, це інші. Набагато гірші та жорстокіші.

У розмову втрутився батько:

– Катю, раз уже почала розповідати, то говори сину все до кінця. Без усіляких казок «про орків та фей» Хай знає, проти кого я воював ще до його народження. Остап уже не маленький...

Хлопець почув, що він дорослий. Очі загорілися надією. Тому й поводитися треба гідно, слухати матір. Поклавши руки на коліна, із цікавістю чекав сповіді Каті.

Розділ 2. Хроніки

24.02.2022 (точніше 25.02.2022, бо орієнтовно перша година ночі)

Ніч була більш-менш тихою. Про війну дізналася від родича, на роботі був у той час, поблизу міста Ізюм (Харківська область). У них вибухів було чути більше, ніж у нас. Близько тринадцятої колона росіян їхала вулицями нашого міста. Бабуся говорила, що вони руками махали. «Асвабадітелі» чортові. Почалася стрілянина. Ми з мамою були у ванній кімнаті. Тата добу не було вдома. Сподіваюся, цієї ночі росіяни не прийдуть у наше місто. Взагалі не прийдуть. Ніколи. Охтирку показували по новинам, говорили, що наші захисники – чудові, дали прочуханки їм. Завтра навчання дистанційне, до речі, я на нього не піду...

Також сьогодні ми гуляли зі собакою нашим, вулиця, якою я ще вчора шла до бабусі... Вона знищена. Палали будинки... Те полум'я, що воно означало? Боляче. Декілька годин тому там ще кипіло життя. Господині готували пиріжечки, чоловіки заготовляли зимові дрова... Яка на смак та випічка? Остання...

Слава Україні, Героям слава!

26.02.2022, 11:16, Субота

Ніч була більш-менш тихою. Я трохи поспала. Після обіду зник Інтернет. Це погано, але головне, щоб було світло. Мені пишуть знайомі, друзі, а я навіть не можу відповісти... Вони ж переживають, бо наш мікрорайон постраждав найбільше за останні три дні. Коли зранку гуляли із Рокі, я впіймала зв'язок та відповіла всім. Мене здивувало одне повідомлення. Воно було видалене. Чому? Чи все добре? Вірю в краще. Ще нам дали продуктів. Їжу придбати практично не можливо. Я погано харчуюся останніми днями. Втратила свідомість сьогодні. Бачила, як люди себе поводити: вибігали з підвалів, намагалися взяти

хоча б трохи хліба...Смачного, м'якенького та біленького... Бідненькі наші людоньки... Титани.

Слава Україні, Героям Слава!

03.03.2022, 14:44, Четвер

Уже тиждень триває це жахіття. У неділю ми приїхали в село. Сьогодні другий тур переговорів, сподіваюся, вони допоможуть зупинити це. Ні! Це не «це». Війна. Треба речі своїми іменами називати. Сьогодні вночі було особливо страшно. Бомбардування були декілька годин. Була вже готова повірити у вищі сили, які допоможуть зупинити це все. Не варто. Єдині, кому треба вірити, хто ніколи не залише в біді – це ЗСУ. Навушниками не користуюся, бо можу не почути вибухи.

Слава Україні, Героям Слава!

05.03.2022, 8:40, Субота

До нас учора приїхала бабуся. Ніч із четверга на п'ятницю була жахливою. Спали на підлозі. Холодній, брудній, неприємній. У місті немає тепла. У четвер на деякий час вимикали світло. Дізналася, що загинули знайомі мені люди. Поблизу міста. Незламного міста.

Слава Україні, Героям Слава!

17.03.2022, 11:59, Четвер

Мені важко. З'являються думки про евакуацію, але не будемо поки що. Тато на роботі, мати не хоче їхати без бабусі. Дізналася про смерть знайомої людини. Важко усвідомити, що її більше немає.

Слава Україні, Героям Слава!

05.04.2022, 13:56, Вівторок

Минулого тижня з'явилися гарні новини. Звільнили Тростянець, прекрасне місто. Я люблю його всім серцем. Круглий двір... Мальовничий парк. Музей найсмачнішого у світі шоколаду та величезна фабрика. Яка краса. Була. Усе зруйновано.

Холодний Яр», 93 ОМБр, наші герої. 91-ша захищала наше місто в перші години.

Декілька днів тому не стало будинку, в якому я жила десять років тому. Пряме влучання, є загиблі.

Говорила телефоном із репетиторкою своєю, поцікавилася, як вона. Усе добре.

Слава Україні, Героям Слава!

Розділ 3. Дорога в небуття

* * *

Дорога, стежка, шлях... Назвати можна як завгодно, але суті це не змінить. Це символ багатьох творів, наприклад, «Чорної ради» Куліша. Там також боролися за свободу, але, на жаль, переміг не той гетьман. Цього разу все по-іншому. Ми перемогли! Ми... Наші!!!

* * *

Остап довго думав над сповіддю матері. Дуже довго. Аж поки машина не загальмувала.

– О, чорт... Усі місця для паркування зайняті... Востаннє я був тут 18 років тому... І було рівно стільки машин. – Прокоментував ситуацію Максим.

– Ні, однесеньке є! – Сказав син із задоволенням. Пізніше додав: «Ось там, біля гарненького автобусу!»

– Ооо, той автобусик не звичайний. Цим транспортом приїхали наші земляки зі столиці.

– Невже то «Динамо»? – Крикнув хлопчик. Він почав ще сильніше видивлятися в той автобус. Красивий такий.

Після невеликого діалогу вся сім'я вийшла з машини. Остап вискочив першим за всіх. Довго роздивлявся все довкола. Мати одразу повела хлопчика до великого м'ячика.

– Я його раніше тільки на фото бачив... Який він чудовий... І великий... Величезний! Як ним у футбол грати? – Із нерозумінням запитав син.

– Ним не грають, сонечко. Це фонтан. Він декоративний. – Пояснила жінка. Діставши з кишені фотоапарат зробила кілька фото. Щасливих фото. На знімках усе так, як повинно бути. Мирно. Тисячі людей радіють цьому.

* * *

Яка ж вона чудова, ця арена. Наша арена. Довгі роки простоювала, чекала наших. Витвір мистецтва. Символ 2012. Євро... Сьогодні все по-іншому.

Хлопчик узяв у мами квиток. На ньому великими літерами було написано: «ДИНАМО» – «ШАХТАР». Наші грають. Товариські матчі, які приносять купу позитивних емоцій.

Остап вирішив зробити батькові подарунок та придбати за кишенькові гроші магнітик, який буде прикрашати їх холодильник поруч із тим самим, із 2012...

* * *

Маленькі долоньки передали великим рукам м'ячика. Нашого.

Епілог:

Стан очікування? Це що? Надія, мрія, бажання. Здійснення бажання. Синьо-жовтий прапор над кожним нашим містом є підтвердженням, що очікування не є марним. Кожен дочекається деокупації, коли те російське ганчір'я буде зняте, і на його місці замайорить свобода.

Примітка 1: розділ 2 є записами з щоденника особи, від якої ведеться розповідь. Його почали вести двадцять четвертого числа, всім відомого місяця. Усі збіги з реальними людьми випадкові.

Примітка 2: Впевнена, що війна закінчиться скоро – я маю право дивитися та вірити в майбутнє. Тому події на початку та в кінці твору (1, 3 розділи) відбуваються у 2030 році.

Примітка 3: Кожен запис у щоденнику завершується словами: «Слава Україні, Героям Слава!». Із самого початку я вірила в нашу перемогу.